

บทที่ 4

อภิปรายผลการวิจัย

ผู้วิจัยอภิปรายผลการวิจัยตามสมมติฐาน 6 ด้าน ดังนี้

1. ความแตกต่างของความลำเอียงเพื่อตนเอง
2. ความแตกต่างในการแสดงออกของกลุ่มที่ได้รับการเฉลยว่าประสบความสำเร็จเมื่อเปรียบเทียบกับกลุ่มที่ได้รับการเฉลยว่าประสบผลล้มเหลว
3. ความแตกต่างในการแสดงออกของสมาชิกที่เห็นคุณค่าในตนเองสูงเมื่อเปรียบเทียบกับสมาชิกที่เห็นคุณค่าในตนเองต่ำ เมื่อกลุ่มได้รับการเฉลยว่าประสบความสำเร็จ
4. ความแตกต่างในการแสดงออกของสมาชิกที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจของกลุ่มสูงเมื่อเปรียบเทียบกับสมาชิกที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจของกลุ่มต่ำ เมื่อกลุ่มได้รับการเฉลยว่าประสบผลสำเร็จ
5. ความแตกต่างในการแสดงออกของสมาชิกที่เห็นคุณค่าในตนเองสูงเมื่อเปรียบเทียบกับสมาชิกที่เห็นคุณค่าในตนเองต่ำ เมื่อกลุ่มได้รับการเฉลยว่าประสบผลล้มเหลว
6. ความแตกต่างในการแสดงออกของสมาชิกที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจของกลุ่มสูงเมื่อเปรียบเทียบกับสมาชิกที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจของกลุ่มต่ำ เมื่อกลุ่มได้รับการเฉลยว่าประสบผลล้มเหลว

ผู้วิจัยได้เสนอการแสดงผลการทดสอบสมมติฐานทั้งหมด ในตารางที่ 18

ตารางที่ 18 ผลการทดสอบสมมติฐาน

สมมติฐาน	สอดคล้อง กับสมมติฐาน	ไม่สอดคล้อง กับสมมติฐาน
1. ความแตกต่างของความจำเชิงพื้นที่ตนเอง		
1.1 กลุ่มที่ได้รับการเฉลยว่าประสบผลสำเร็จมีความจำเชิงพื้นที่ตนเองมากกว่ากลุ่มที่ได้รับการเฉลยว่าประสบผลล้มเหลว	✓	
1.2 เมื่อได้รับการเฉลยว่าประสบผลสำเร็จสมาชิกที่เห็นคุณค่าในตนเองสูงมีความจำเชิงพื้นที่ตนเองมากกว่าสมาชิกที่เห็นคุณค่าในตนเองต่ำ	✓	
1.3 เมื่อได้รับการเฉลยว่าประสบผลสำเร็จสมาชิกที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจของกลุ่มสูงมีความจำเชิงพื้นที่ตนเองมากกว่าสมาชิกที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจของกลุ่มต่ำ	✓	
1.4 เมื่อได้รับการเฉลยว่าประสบผลล้มเหลวสมาชิกที่เห็นคุณค่าในตนเองต่ำมีความจำเชิงพื้นที่ตนเองมากกว่าสมาชิกที่เห็นคุณค่าในตนเองสูง	✓	
1.5 เมื่อได้รับการเฉลยว่าประสบผลล้มเหลวสมาชิกที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจของกลุ่มต่ำมีความจำเชิงพื้นที่ตนเองมากกว่าสมาชิกที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจของกลุ่มสูง	✓	
2. ความแตกต่างในการแสดงออกของกรู๊ปที่ได้รับการเฉลยว่าประสบผลสำเร็จเมื่อเปรียบเทียบกับกรู๊ปที่ได้รับการเฉลยว่าประสบผลล้มเหลว		
2.1 ระบุว่าตนเองมีบทบาทต่อผลงานของกรู๊ปมากกว่า	✓	
2.2 แสดงความเห็นด้วยกับมติกรู๊ปมากกว่า	✓	
2.3 แสดงการยอมรับในความถูกต้องของเฉลยมากกว่า	✓	
2.4 ประเมินว่างานมีความสำคัญมากกว่า	✓	
3. ความแตกต่างในการแสดงออกของสมาชิกที่เห็นคุณค่าในตนเองสูงเมื่อเปรียบเทียบกับสมาชิกที่เห็นคุณค่าในตนเองต่ำ เมื่อกรู๊ปได้รับการเฉลยว่าประสบผลสำเร็จ		
3.1 ระบุว่าตนเองมีบทบาทต่อผลงานของกรู๊ปมากกว่า	✓	
3.2 แสดงความเห็นด้วยกับมติกรู๊ปไม่แตกต่างกัน	✓	
3.3 แสดงการยอมรับในความถูกต้องของเฉลยไม่แตกต่างกัน		✓
3.4 ประเมินว่างานมีความสำคัญไม่แตกต่างกัน	✓	

สมมติฐาน	สอดคล้อง กับสมมติฐาน	ไม่สอดคล้อง กับสมมติฐาน
4. ความแตกต่างในการแสดงออกของสมาชิกที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจของกลุ่มสูง เมื่อเปรียบเทียบกับสมาชิกที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจของกลุ่มต่ำ เมื่อกลุ่มได้รับการเฉลยว่าประสบความสำเร็จ		
4.1 ระบุว่าตนมีบทบาทต่อผลงานของกลุ่มมากกว่า	✓	
4.2 แสดงความเห็นด้วยกับมติกลุ่มไม่แตกต่างกัน	✓	
4.3 แสดงการยอมรับในความถูกต้องของเฉลยไม่แตกต่างกัน		✓
4.4 ประเมินว่างานมีความสำคัญไม่แตกต่างกัน	✓	
5. ความแตกต่างในการแสดงออกของสมาชิกที่เห็นคุณค่าในตนเองสูง เมื่อเปรียบเทียบกับสมาชิกที่เห็นคุณค่าในตนเองต่ำ เมื่อกลุ่มได้รับการเฉลยว่าประสบความสำเร็จล้มเหลว		
5.1 ระบุว่าตนมีบทบาทต่อผลงานของกลุ่มมากกว่า	✓	
5.2 แสดงความเห็นด้วยกับมติกลุ่มมากกว่า	✓	
5.3 แสดงการยอมรับในความถูกต้องของเฉลยน้อยกว่า	✓	
5.4 ประเมินว่างานมีความสำคัญไม่แตกต่างกัน	✓	
6. ความแตกต่างในการแสดงออกของสมาชิกที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจของกลุ่มสูงเมื่อเปรียบเทียบกับสมาชิกที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจของกลุ่มต่ำเมื่อกลุ่มได้รับการเฉลยว่าประสบความสำเร็จล้มเหลว		
6.1 ระบุว่าตนมีบทบาทต่อผลงานของกลุ่มมากกว่า	✓	
6.2 แสดงความเห็นด้วยกับมติกลุ่มมากกว่า	✓	
6.3 แสดงการยอมรับในความถูกต้องของเฉลยน้อยกว่า	✓	
6.4 ประเมินว่างานมีความสำคัญไม่แตกต่างกัน		✓

จากการทดสอบสมมติฐานการวิจัยนั้น พบว่า ผลการวิจัยสอดคล้องกับสมมติฐานทั้งสิ้น 22 ข้อ และไม่สอดคล้องกับสมมติฐานทั้งสิ้น 3 ข้อ ผลการวิจัยที่สอดคล้องกับสมมติฐานนั้นเป็นไปตามที่เสนอไว้ในบทที่ 1 ดังนั้น ผู้วิจัยจึงอภิปรายผลการวิจัยที่ไม่สอดคล้องกับสมมติฐาน ดังนี้

สมมติฐานข้อที่ 3.3

เมื่อพิจารณาการเปรียบเทียบพหุคูณด้วย LSD พบว่า สมาชิกที่เห็นคุณค่าในตนเองสูง แสดงการยอมรับในความถูกต้องของเจตน์มากกว่าสมาชิกที่เห็นคุณค่าในตนเองต่ำอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 (Mean=5.35,5.00)

ผลการวิจัยที่ได้นี้ไม่สอดคล้องกับข้อค้นพบของ Shrauger (1975) ที่พบว่า บุคคลที่เห็นคุณค่าในตนเองสูงและต่ำจะยอมรับในผลงานที่ดีหรือความสำเร็จไม่แตกต่างกัน สาเหตุที่ผลการวิจัยที่ได้ไม่สอดคล้องกับข้อค้นพบของ Shrauger (1975) นั้น ผู้วิจัยคาดว่าสมาชิกที่เห็นคุณค่าในตนเองสูงนั้นมีความคาดหวังต่อความสำเร็จสูงกว่าสมาชิกที่เห็นคุณค่าในตนเองต่ำ ดังนั้น เมื่อประสบผลสำเร็จ สมาชิกที่เห็นคุณค่าในตนเองสูงจึงประเมินว่าการเจตน์มีความถูกต้องมากกว่า นอกจากนี้ สมาชิกที่เห็นคุณค่าในตนเองสูงมีความเชื่อมั่นในตนเองมากกว่าสมาชิกที่เห็นคุณค่าในตนเองต่ำจึงทำให้ยอมรับในความถูกต้องของเจตน์ได้มากกว่า

และเมื่อพิจารณาถึงการประเมินการยอมรับในความถูกต้องของเจตน์ของสมาชิกที่เห็นคุณค่าในตนเองสูง (Mean=5.35) ซึ่งมีค่าเฉลี่ยระดับมาก สมาชิกที่เห็นคุณค่าในตนเองปานกลาง (Mean=5.01) ซึ่งมีค่าเฉลี่ยระดับมาก และสมาชิกที่เห็นคุณค่าในตนเองต่ำ (Mean=5.00) ซึ่งมีค่าเฉลี่ยระดับมากเช่นกัน โดยค่าเฉลี่ยของสมาชิกที่เห็นคุณค่าในตนเองปานกลางและต่ำนั้นมีความแตกต่างกันเพียง .01 เท่านั้น แสดงว่า สมาชิกทั้งสองกลุ่มนี้มีแนวโน้มที่จะยอมรับในความถูกต้องของเจตน์ได้มากใกล้เคียงกัน

จึงสรุปได้ว่า สมาชิกที่เห็นคุณค่าในตนเองสูงมีแนวโน้มที่จะยอมรับในความถูกต้องของการเจตน์ว่ากลุ่มของตนประสบผลสำเร็จได้มากกว่าสมาชิกที่เห็นคุณค่าในตนเองปานกลางและต่ำ โดยสาเหตุน่าจะเกิดมาจากการที่สมาชิกที่เห็นคุณค่าในตนเองสูงพบว่า มีความสอดคล้องระหว่าง "ตน" กับ "ความสำเร็จ" มากกว่าสมาชิกที่เห็นคุณค่าในตนเองปานกลางและต่ำ ซึ่งสะท้อนว่าสมาชิกที่เห็นคุณค่าในตนเองสูงมีความเชื่อมั่นในตนเองมากกว่าสมาชิกที่เห็นคุณค่าในตนเองปานกลางและต่ำ

สมมติฐานข้อที่ 4.3

เมื่อพิจารณาการเปรียบเทียบพหุคูณด้วย LSD พบว่า สมาชิกที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจของกลุ่มสูงแสดงการยอมรับในความถูกต้องของเจตน์มากกว่าสมาชิกที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจของกลุ่มต่ำอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 (Mean=5.30,4.87)

มีความเป็นไปได้ที่สมาชิกที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจของกลุ่มสูงมองเห็นความสอดคล้องระหว่าง "ตน" กับ "ความสำเร็จ" ได้มากกว่าสมาชิกที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจของกลุ่มต่ำ เนื่องจากการมีอิทธิพลต่อการตัดสินใจของกลุ่มสูงเป็นการสะท้อนความพยายาม ความตั้งใจ การแสดงความคิดเห็น การโน้มน้าวให้สมาชิกคนอื่น ๆ ภายในกลุ่มคล้อยตามตน ดังนั้น สมาชิกที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจของกลุ่มสูงจึงมีการประเมินความสามารถของตนให้สูง มีความคาดหวังต่อความสำเร็จสูงและมีความเชื่อมั่นในตนเองมากกว่าสมาชิกที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจของกลุ่มต่ำ

เมื่อพิจารณาค่าเฉลี่ยของการยอมรับในความถูกต้องของการเฉลยแล้ว พบว่า สมาชิกที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจของกลุ่มต่ำแสดงการยอมรับในความถูกต้องของเฉลยในระดับค่อนข้างมาก (Mean=4.87) ส่วนสมาชิกที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจของกลุ่มสูง และสมาชิกที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจของกลุ่มเป็นอันดับที่ 2 และที่ 3 ยอมรับในความถูกต้องของเฉลยในระดับมาก (Mean=5.30, 5.12, 5.07) จึงเป็นไปได้ที่สมาชิกที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจของกลุ่มต่ำในการวิจัยครั้งนี้อาจเป็นสมาชิกที่แสดงความคิดเห็นน้อยหรืออาจมีความคิดแตกต่างไปจากกลุ่ม ดังนั้น เมื่อได้รับการเฉลยว่าประสบผลสำเร็จ สมาชิกจึงประเมินความน่าเชื่อถือและความถูกต้องของการเฉลยนี้น้อยกว่าสมาชิกคนอื่น ๆ ภายในกลุ่ม

สมมติฐานข้อที่ 6.4

เมื่อพิจารณาการเปรียบเทียบพหุคูณด้วย LSD พบว่าสมาชิกที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจของกลุ่มสูงประเมินว่างานมีความสำคัญน้อยกว่าสมาชิกที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจของกลุ่มต่ำอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 (Mean=2.32, 2.95)

การประเมินความสำคัญของงานเมื่อกลุ่มประสบผลล้มเหลว นั้น มีแนวโน้มที่สมาชิกจะประเมินไปในทางที่ต่ำ เนื่องจากการประเมินเช่นนี้ช่วยลดความไม่สอดคล้องระหว่างความตั้งใจที่ตนแสดงออกกับผลล้มเหลวที่ได้รับมา โดยผลการวิจัยนี้ พบว่า สมาชิกที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจของกลุ่มสูง (Mean=2.32) ประเมินความสำคัญของงานได้ค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับค่อนข้างน้อยและสมาชิกที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจของกลุ่มต่ำ (Mean=2.95) ได้ค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับค่อนข้างน้อยโดยมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 และเมื่อพิจารณาการประเมินความสำคัญของงานของสมาชิกที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจของกลุ่มเป็นอันดับที่ 2 (Mean=2.50) และอันดับที่ 3 (Mean=2.85) ค่าเฉลี่ยที่ได้นั้นก็อยู่ในระดับน้อยเช่นกัน โดยสมาชิกที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจของกลุ่มสูงประเมินความสำคัญของงานน้อยที่สุด สาเหตุอาจเป็นเพราะว่าสมาชิกที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจของกลุ่มสูงในการวิจัยครั้งนี้มีความคาดหวังต่อความสำเร็จสูงและได้แสดงความคิดเห็นต่อกลุ่มมาก มีการเสนอความคิดเห็นมาก รวมทั้งแสดงออกถึงความตั้งใจต่อการประชุมเพื่อแก้ปัญหา

ของกลุ่มสูง เมื่อประสบผลล้มเหลวจึงพบว่ามีความไม่สอดคล้องระหว่าง "ตน" กับ "ความล้มเหลว" มากกว่าสมาชิกคนอื่น ๆ ภายในกลุ่ม ดังนั้น จึงใช้การลดความสำคัญของงานมาเป็นสิ่งที่ช่วยให้ ความไม่สอดคล้องระหว่าง "ตน" กับ "ความล้มเหลว" ลดลงไป

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย